

For Lovgivningsmagten er det nemlig givet, at denne Uoverensstemmelse ikke eksisterer. Lovgivningsmagten har først i 1867 og senere i 1901 indtaget det modsatte Standpunkt, nemlig, at Grundloven ikke stiller noget Krav med Hensyn til Valgmaaden i et Tilfælde som dette, hvor der kun skal vælges een. Dette er jo historisk oplyst, og Lovgivningsmagten har ogsaa givet sin Opfattelse af, at den i saa Henseende har fri Hænder, Udtryk ved at vedtage den Bestemmelse, som nu findes i Valgløvens § 85. Denne Bestemmelse maa nemlig som juridisk nødvendig Forudsætning have det, at den ikke er i Uoverensstemmelse med Grundloven, thi ellers vilde Lovgivningsmagten jo ikke have vedtaget den. Lovgivningsmagten er allerede paa Grund af de aflagte Eder bunden til Grundloven og vilde derfor ikke have vedtaget en Lov, om hvilken den havde den Overbevisning, at den var i Uoverensstemmelse med Grundloven. Det betragter jeg som en ganske nødvendig juridisk Forudsætning for Valgløvens § 85, at Lovgivningsmagten deri har udtrykt som sin Mening: absolut Flertalsvalg er stemmende med Grundloven. Og denne Mening opretholder Lovgivningsmagten, saa længe den opretholder Loven. Hvis den senere maatte komme til den Erkendelse, at denne Antagelse er fejlagtig, kan den kun give sin forandrede Opfattelse et gyldigt Udtryk ved at ophæve Bestemmelsen i § 85 i Valgloven, eventuelt ved at give en ny Lov. Og hvad der saaledes gælder for Lovgivningsmagten i sin Helhed, at den ikke paa samme Tid kan sige: den Vej skulle I følge, den er stemmende med Grundloven, og: den skulle I ikke følge, for den er ikke stemmende med Grundloven — et saadant Ja og Nej kan Lovgivningsmagten jo nemlig ikke udtale samtidig — det samme maa ogsaa gælde for den enkelte Lovgivningsfaktor. Landstinget har været med til at vedtage Bestemmelsen i § 85 i Valgloven og er derfor bundet ved den som et Udtryk for dets egen Opfattelse. Har det nu en modsat Opfattelse af Grundlovens Forskrift, kan det kun faa den sat igennem ved at blive enigt med de andre Lovgivningsfaktorer om en Lov, der forandrer Bestemmelsen i Valgloven. Det kan man heller ikke komme bort fra ved at sige, at Landstinget jo har Ret til her at handle ensidig, uafhængig af de andre Lovgivningsfaktorer, idet det efter Grundloven har Ret til at dømme om Gyldigheden af sine Medlemmers Valg. Thi man kan for-

nuffigvis ikke sige, ja det vilde stride mod sund Sans, om man vilde sige, at den samme Myndighed i Egenskab af Lovgiver kunde sige: saaledes skulle I bære jer ad, det er stemmende med Grundloven — og som Dommere samtidig sige: Nej, saaledes maa I ikke bære jer ad, det er ikke stemmende med Grundloven. Antinomien, som før blev omtalt, virker her paa den Maade, at den samme Person ikke kan udtale de to modstridende Resultater samtidig. Det ligger ogsaa, forekommer det mig, ganske klart deri, at en ensidig Bestemmelse af Landstinget om at kassere Valget i det foreliggende Tilfælde jo maatte ledsages af en udtrykkelig eller stiltiende — efter den ærede Ordførers Indstilling en udtrykkelig — Anvisning til Valgbestyrelsen om, at den nu har at forholde sig efter Grundloven. Men Landstinget har jo i og for sig ingen Beføjelse til at give et saadant Paalæg, en saadan Anvisning eller Belæring, eller hvad man vil kalde det, og lystres det ikke, idet Valgbestyrelsen ingen Anledning finder til at efterkomme det, men vedbliver at holde sig til Valgløvens § 85, er der intet som helst Middel til at tvinge Valgbestyrelsen til Lydighed. Den Strafbestemmelse, der findes i Valgløvens § 92, indeholder jo kun dette, at en Valgbestyrelse, som forsømmer de Pligter, som *Valgloven* paalægger den, straffes med Bøder. Der er ingen som helst Bestemmelse, hvorefter der kunde paalægges Valgbestyrelsen et Strafansvar for ikke at følge Grundloven, og jeg vil anse det for højst tvivlsomt, ja jeg er temmelig sikker paa, at en Valgbestyrelse, som tilsidesatte Grundlovens Anvisning om Forholdstalsvalgmaaden i dette Tilfælde, ikke vilde blive straffet af nogen Domstol. Det eneste Middel, Landstinget vilde have, naar det ensidigt vilde føre sin Opfattelse igennem, vilde, hvis Valgbestyrelsen ikke fulgte dets Anvisning, være atter og atter at kassere Valget, d. v. s. at føre os ind i en anden Uoverensstemmelse med Grundloven, nemlig med den Bestemmelse i Grundlovens § 34, at 4de Landstingskreds skal være repræsenteret i Landstinget ved 1 Medlem. Det vilde kunne fortsættes i det uendelige, saa at 4de Landstingskreds stadig var uden Repræsentant. Det kunde i hvert Fald tænkes, jeg tror ganske vist ikke, at det faktisk vilde blive Tilfældet. De Urimeligheder, som den Tanke, at Landstinget ensidig skulde kunne fravige den Opfattelse, Lovgivningsmagten som Helhed vedkender sig, fører ind paa, er for mig